

č. 777



123. XI. 18. / 1805.

989

Št. 1.

V Ljubljani, dne 11. novembra 1905.

Leto I.

Izhaja vsako soboto in velja:

vse leto	K 10.—
pol leta	5.—
četrt leta	2-50

Inserati:

Petit-vrsta 1 krat stane 20 vinarjev.
 Pri večkratni inserciji po dogovoru.

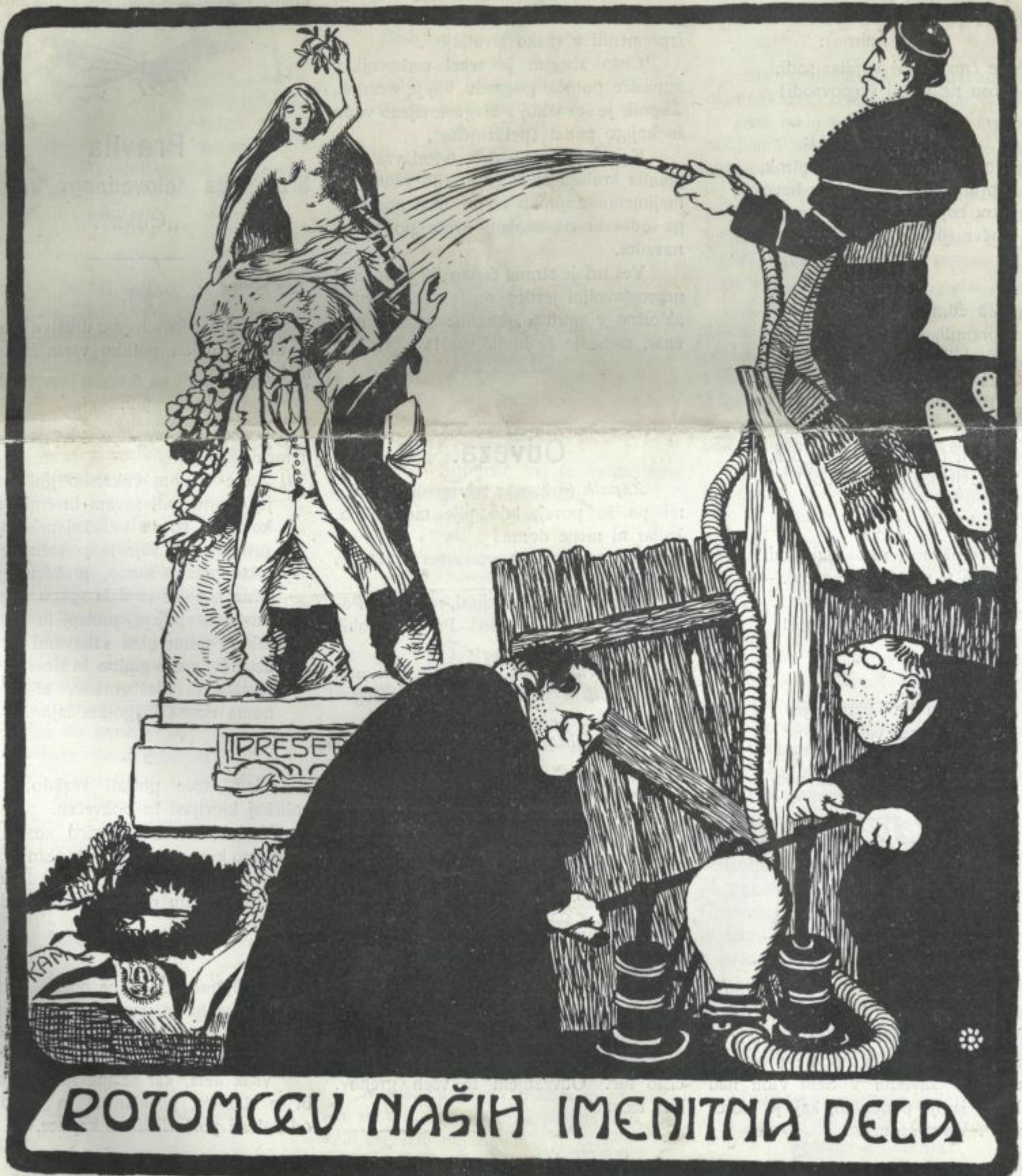
OSF.

Uredništvo sprejema le frankovane rokopise
ler jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflove ulice 5,
I. nadstr., upravništvo pa ravnotam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

Politično-satirični tednik.



ROTOMCEV NAŠIH IMENITNA DELA

Muza in škof.

Ljubljanska balada.

Škof:

Oj muza gola ti nesramna,
kaj delaš bosa vrhu kamna?

Muza:

Pri miru pusti tujo stvar,
ki tebi čisto nič ni mar!

Škof (ves razburjen):

Oj naga in nesramna muza,
povej mi, kje je tvoja bluza?

Muza (mirno):

Le črevlje naj kopitar sodi,
nosu ne vtikaj vsepovsodi!

Škof (priliznjeno):

Če hočeš, prezebli ti moj otrok,
ti kupim prav gorek, dolg havelok,
batirko, copate, seve vse na puf,
in kočmajko in topel muf.

Muza:

Za zdravje moje se ne boj,
premili, sladki Jeglič moj!
Še kikeljco prodala bom,
za sladko vince dala bom!

Škof:

Oh, če se prehladila boš,
še jetiko steknila boš!

Muza:

Ne draži me, preskrbni škuf,
ne da ti nihče več na puf. —
Ne jezi se, presvetli škof,
da ti ne počí zlahtni krof!

* * *

Kaj potlej škof naredil je,
na prvi strani vidi se:
po muzi zlil je žlindrin zos,
ves svet se držal je za nos.



Blagodušen dar.

Prevzvišeni gospod knezoškof Anton Jeglič Bolnanatura so blagovolili darovati iz svoje domače bisage deset kron za fižol, da se bodo gospodje profesorji in učenci v zavodih v Šent Vidu nad Ljubljano laglje poučevali, kaj je „force majeure“. Vivat sequens!



„Adijo, mežnar!“

(Po resnični dogodbi.)

Na P., nekje na Slovenskem, se je priklatila popoldne skozi odprta vrata v cerkev ščetinasta žival, ki ima spredaj rilec, zadaj pa zasvedran repek. Ker jo je jelo srbeti po hrbtu, se je drgnila ob zidu in tako zaprla vrata.

Zvečer je prišel cerkovnik zvonit večno luč. Kmalu je slišal, da kruli nekaj po cerkvi. Plašno je pogledal skozi ključavnico in videl okroglo žival.

Prestrašenemu možu je prišlo takoj na misel, da mora biti to sam vrag, ki je izkušal že svetega Antona in se zna izpremeniti v vsako životinjo.

Čisto zbeغان je tekel cerkovnik v župnišče poročat gospodu, kaj je v cerkvi. Župnik je šel takoj z blagoslovljeno vodo in knjigo panat „peklenščka“.

Ko pa je cerkovnik odprl vrata, je planila kruleča žival z vso silo venkaj in majhnemu župniku ravno med noge ter ga odnesla na svojem hrbtu po bregu navzdol.

Ves trd je strmel cerkovnik za njima; neprostovoljni jezdec pa je zaklical prav žalostno v smrtnem strahu: „Adijo, mežnar, mene je že hudič vzeli!“

K—r.

Odveza.

Župnik (cerkovniku pri spovedi): Zdaj mi pa še povej, kdo pije moje vino, kadar ni mene doma!

Cerkovnik (kleči nepremično in pobožno molči).

Župnik: Ali nisi slišal, mežnar? Povej, kdo mi krade vino! Prej ne dobiš odveze.

Cerkovnik (ostane tiho pobožen kakor prej).

Župnik (stopivši iz spovednice): Odgovarjaj!

Cerkovnik: Saj me niste vprašali ničesar.

Župnik: Vprašal sem te, kdo mi krade vino, kadar ni mene doma.

Cerkovnik: Gospod fajmošter, iz spovednice se ne sliši ničesar. Pa menjajva, boste videli, da je res.

(Cerkovnik zleze v spovednico in župnik poklekne pred okence.)

Cerkovnik: Zdaj mi pa vi, gospod fajmošter povejte, kdo poljubuje moje mlado ženo, kadar ni mene doma!

Župnik (potegnivši cerkovnika naglo iz spovednice): Prav imaš! Kdor sedi v tej spovednici, tega se ne sliši in ne razume čisto nič. Odvezujem te vseh grehov. Pax tecum!



Novica

iz umetniških krogov.

Ko je gospod dr. Viljem Schweitzer pri zadnji tolovajski obravnavi tako milo, sladko in genljivo popeval skozi nos, mu je nasvetoval izveden tuj časnikar, naj opusti nevhvaležno odvetniško karijero in se naj kar najpreje izvežba za liričnega tenorista! Gosp. dr. Schweitzer se je že odločil, da se posveti visokemu c in diljicam, ki pomenijo svet, kajpada na veliko žalost gospodu opernemu pevcu Navalu-Pogačniku, ki nima nika-kršnega talenta, da bi pel skozi nos.



Pravila

brumnega telovadnega društva „Čuka“.

§ 1.

Novemu telovadnemu društvu „Čuka“ je namen, dajati potuho vsem farizejem in hinavcem.

§ 2.

Da doseže društvo plemeniti svoj namen:

- znesse članom čukarsko gnezdo, ki je odprto tudi sovam in črnim mačkom, če so le količkaj prismojeni;
- prireja tajne vaje in ponočne izlete;
- mlati prazno slamo, prekucuje politične kozolce in dela zgago z govorcami, vpitjem, pretepi in drugimi takimi primernimi zabavami;
- ustanovi svojo godbo in sicer iz dveh izvežbanih glasbenikov, ki premenoma nosita in gonita lajno.

§ 3.

Član more postati vsakdo, ki je količkaj krevljast in pokvečen.

Vsak član ima pravico nositi črno društveno kuto s kapuco in dežnik, toda le na izletih in veselicah. Vsakdo mora imeti okoli vratu privezan zvonec, da se ne izgubi v temi.

§ 4.

Discipline „Čuk“ ne pozna nobene. Telovadba je postranska stvar in se vrši le izjemoma, če so glasovali vsi člani enoglasno zanjo.

Vsak dela, kar se mu ljubi, akotudi bi se starosta, podstarosta in odborniki od žalosti postavljali na kapuce.

§ 5.

Občni zbor, najimnitnejši upravni organ društva:

- a) odobrava škandale in dolgove, ki so jih naredili člani skupaj in posamezno;
- b) imenuje častne hinavce, ki so si pridobili posebnih zaslug za „Čuka“;
- c) sklepa o preuredbi pravil. Ti sklepi so veljavni samo, če je pri dotičnem občnem zboru navzoč vsaj en član, ki pa ni potreba, da bi bil trezen.

§ 6.

Starosta nosi kravji zvonec, podstarosta pa kraguljčke. Oba pijeta iz največjih kozarcev in vestno pazita, da ne uide noben Čukar trezen domov.

§ 7.

Društveno premoženje je v kreditu. „Čuk“ ne izdaja nobenih knjig in nobenih časnikov, ker je docela preverjen, da bi jih živa duša ne povohala niti oddaleč.

Ako bi razpustili društvo, pripadejo društveni dolgovi škofovim zavodom v Šentvidu pri Ljubljani.

§ 8.

Kadar odloči odbor, roma „Čuk“ na društveni izlet. Kdor se je oglasil in vendar obleži doma, plača dvajset grošev v društveno bisago.

Društveni pozdrav se glasi: **Miserere!**

§ 9.

Ako je „Čukov“ na izletu le malo, romajo kolikor mogoče v vrsti drug za drugim, kakor site gosi, ako jih je več, švedrajo v dvoredih. Na čelu šanta godba z lajno, osem korakov za njo starosta. Za njim krevlja zastavonoša z zastavo, dolgo fizičlovko z napaženim čukom in modrim predpasnikom. Za zastavo se pomikajo odborniki, štiri korake za njimi pa trobentači z orglicami in dromljami. Za njimi romajo četovodja, predtelovadci, telovadci in zopet predtelovadci.

Povelja ob uvrstitvi so:

„Le vkup, uboga gmajna!“

„Čuk! Desno (levo) poški—li!“

„Čuk! Na desno (levo) krilo se polagoma zberi — v vod!“

„Čuk! V dvorede — desno (levo) — se počasi in ne da bi rahločutnemu sosedu morebiti stopil na kurje oko, obrni — v bok!“

„Čuk! Naprej šve-draj!“

§ 10.

Društvo ima pravico, da spremlja svoje popolnoma vinjene člane z društvenimi orglicami in dromljami slovesno v posteljo.

Ljubljana, dne 31. oktobra 1905.



Jugoslovanski „Almanah“.

Žalostna pesem. Zložil Rimomir.

Ah, ah, ah —

Jugoslovanski „Almanah“!

Ah, ah, ah!

Kakšna bol to mora biti,

— ah, ah, ah! —

takšen „Almanah“ roditi!

Ah, ah, ah!

Rokopisi so oddani,

le najboljši so odbrani;

toda, ah —

vse zastonj in plaho

gledaš ti po „Almanah“!

Ah, ah, ah!

Celo leto so trobili,

da ga bodo kar sprožili,

ah, ah, ah!

Bog nam daj še mnogo dni,

morda kdo ga doživi

— ah, ah, ah! —

dolgorodni „Almanah“!



Čudež.

Doktor Šusteršič se že celih štiriindvajset ur ni nič blamiral.

Kaj pa vendar misli?



Delovanje

evropskih vladarjev v preteklem tednu.

Papež se je dal še enkrat z blaženim nasmehom fotografirati za list „Das interessante Blatt“.

Nemški cesar Viljem, govorniška kolera, je nalezel nahod in mori z govorcami le še sam sebe.

Angleški kralj Edvard si je dal narediti sto novih kravat in se kar ne more nagledati svoje debele lepote v ogledalu.

Baron Rotšild v Parizu je daroval 0-000001 odstotkov svojih letnih obresti za rehabilitiranje blamiranih avstrijskih državnih poslancev.

Belgijski kralj Leopold namerava osnovati društvo Marijinih devic, ki še niso dosegle več nego dvajset let.

Mladi španski kralj Alfonzo se kuja, ker so mu mati Kristina prepovedali, da kadi cigarete na samem.



Tolovajstvo v Knežaku.

Tujec pride na pokopališče blizu Knežaka in začuden vpraša starega kmeta, kako je to, da ima tako velik kraj tako majhno pokopališče.

Kmet se mu je nasmehnil in odgovoril: „Oh, veste, naši ljudje so že drugje dobro preskrbljeni, vse po milosti klerikalcev. Skoraj vsi klerikalci umrjejo v prisilnih delavnicah.“

Iz našega panoptika.

I.

Slavno občinstvo! Tukaj vam imam čast pokazati redek eksemplar, kakršnih je jako malo tudi v največjih evropskih političnih menažerijah. Ime mu je Šuklje, chamaeleo politicus monstrosus.

Kameleone, slavna gospoda, štejemo med reptilije. Trup živalce je visok, precej grbast. Glava mu je nerodna in grda, nožice suhe, rep zvit in krepak. Dolgi jezik more neverjetno hitro iztezati iz žrela.

Kameleon more izpreminjati barvo kakor in kadarkoli se mu poljubi. Vendar ob tem mnogo vplivajo zdaj ministri zdaj volilci, zdaj časniki, zdaj politično vreme. Zdaj je kameleon zelenkast, zdaj zopet rumen, zdaj moder zdaj rjav, zdaj siv zdaj višnjev, zdaj bel zdaj črn.

Politični kameleon živi največ v fraku in cilindru, lazi po šibkih nožicah okoli vladnih prvakov, počiva po farovžih, leži po cele mesece nepremično na Kamnu in preži na žrtev, ki jo ujame s svojim dolgim jezikom ali tudi repom.

Navadno se kaže jako mirnega; vendar se rad hitro razburi, se napihuje kakor žaba, sika in bi rad ugriznil.

Živi se največ ob političnih mrčesih, muhah in pajkih, katerih pogoltne kolikor jih more doseči njegov slinasti jezik. Ta bivši poslanec dolenskih mest, vitez Leopoldovega reda, drago plačani dvorni svetnik v pokoju in graščak na Kamnu ob Krki spletkarji na vse mogoče načine in se ponuja bednim Belokranjcem za velikodušnega rešitelja, v parlamentu pa jih opravlja. Vztrajno lovi Metličane in Črnomaljčane z železnico brez troškovnika in tehničnega projekta, krošnjari z lažmi o narodno napredni stranki in gladi tla klerikalnim kandidatom za prihodnje državne in deželnozbornske volitve, kuha humbug in stavi tako smešne nujne predloge v državnem zboru, da romajo lepo v pavolo zaviti v vladni koš.

Zlasti pa je zaslovel s prelepim geslom

„Fiat iustitia,

pereat — Kandija!“

Bog nam daj še mnogo takih značajnih mož!





Vabilo na naročbo.

„Narodna tiskarna“ se je odločila, ustreči davni želji in nujni potrebi ter ustanoviti humorističen list.

„OSA“ bo politično-satiričen list modernega značaja.

„OSA“ bo izhajala vsak teden in bo torej prvi slovenski humoristični tednik in največji humoristični list, kar smo jih Slovenci kdaj imeli.

„OSA“ bo bogato ilustrirana in bo prinašala same izvirne umetniške ilustracije ter same izvirne spise literarne vrednosti.

Svoje sodelovanje so obljubili odlični umetniki in pisatelji; uredništvo je v rokah veleuglednega slovenskega literata. Stroški za list bodo ogromni; „Narodna tiskarna“ upa, da najde pri slovenskem občinstvu zadostne podpore, da bo mogla list vzdrževati.

Vabimo torej vse prijatelje humorja in satire na naročbo in jih prosimo naj list razširjajo po vseh krajih slovenske domovine.

Uredništvo in upravništvo „OSE“.